

13. Privilegiile chemării cerești prezentate în epistola către Evrei¹

„De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească (textual: *tovarăși ai chemării cerești*) luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, la Isus.” (Evrei 3.1)

13.1 Expresia „chemare cerească”

Expresia „chemare cerească” caracterizează epoca actuală și caracterizează destinația creștinilor credincioși spre deosebire de credincioșii Vechiului Testament și a celor din Împărăția de o mie de ani. Ea se găsește numai o singură dată în Scriptură, și anume în Evrei 3.1, însă cu această temă se ocupă și alte locuri din epistola către Evrei precum și multe alte epistole ale Noului Testament.

Epistola către Efeseni arată ce cuprinde chemarea cerească: noi suntem deja astăzi binecuvântați „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești” și în Hristos am fost strămutați în cer (Efeseni 1.3; 2.6,7). Ea este strâns legată cu revelarea tainei lui Hristos (Efeseni 4.1² revine la revelarea tainei lui Hristos din capitolul anterior) și ne arată apropierea și relația directă pe care Adunarea (Biserica) o are cu Hristos. Privilegiile prezentate în această epistolă depășesc privilegiile prezentate în epistola către Evrei. În epistola către Evrei învățăm că într-adevăr noi avem intrare liberă în Locul Preasfânt și avem dreptul să cunoaștem pe Mijlocitorul noului legământ, însă această apropiere nu merge atât de departe ca apropierea care ne este prezentată în epistola către Efeseni: aici suntem văzuți ca fiind una cu Hristos într-un singur trup; noi nu numai am venit în apropierea directă de Dumnezeu, așa cum o descrie epistola către Evrei, ci noi suntem *legați* cu Hristos. Pavel denumește acest privilegiu ca fiind „*nemărginita bogăție a harului Său*” (Efeseni 2.7). Tocmai acest privilegiu face chemarea credincioșilor Adunării să fie *cerească*. Cu toate că expresia „*ceresc*” în locul acesta nu se întâlnește în legătură cu chemarea, totuși Adunarea (Biserica) este văzută într-o legătură de viață directă ca trup unit cu Capul *în cer*.

Epistola către Filipeni ne arată ce înseamnă această chemare pentru practică (Filipeni 1.27; 3.14) și ne îndreaptă atenția asupra faptului că cetățenia noastră este *în cer* (Filipeni 3.20).

În epistola a doua către Tesaloniceni învățăm că noi am fost chemați „să dobândim gloria Domnului nostru Isus Hristos” (2 Tesaloniceni 2.14), aceasta înseamnă că și în această epistolă privirea este orientată spre glorie.

Epistola a doua către Timotei ne învață cu privire la momentul în care Dumnezeu a întocmit planul pentru această chemare. Această chemare este sfântă. Era planul propriu al lui

¹ Preluat din lucrarea „**Der vergessene Reichtum**” cu păstrarea împărțirii pe capitole și subcapitole. (n. tr.)

² „... să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați.”

Dumnezeu și harul Său în Hristos, care este complet independent de orice noi am fi putut contribui cu ceva la el: „El ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan și harului care ne-a fost dat în Hristos Isus *mai înainte de timpurile eterne*” (2 Timotei 1.9).

Chemarea cerească este în contrast cu chemarea pământească, pe care evreii au cunoscut-o până acum și care va fi împlinită cândva în legătură cu gloria Ierusalimului în Împărăția păcii. O chemare cerească era complet necunoscută pentru izraeliți. Însă Domnul Isus face aluzie la această deosebire deja în discuția cu Nicodim în evanghelia după Ioan capitolul 3. După ce El i-a atras atenția cu privire la necesitatea nașterii din nou – o binecuvântare, pe care Domnul o încadrează în binecuvântările pământești (Ioan 3.12) -, așa cum ea a fost revelată în profeți (de exemplu Ezechiel 36.26), El ajunge să vorbească despre lucrurile cerești în legătură cu viața veșnică. El vorbește apoi direct despre înălțarea Sa la cer și amintește totodată crucea ca loc unde El va fi înălțat de pe pământ (Ioan 3.13,14). Crucea însemna că pentru Hristos nu va mai fi nici un loc aici pe pământ. El va fi înălțat de pe pământ. Prin aceasta Hristos – și împreună cu El și cei care cred – va fi scos dintre lucrurile pământești.

Dumnezeu a alcătuit deja înainte de timp, „mai înainte de timpurile eterne” (2 Timotei 1.9) planul ca anumiți oameni să fie scoși dintre toți ceilalți oameni și să-i cheme de pe pământ la cer. „Tovarășii chemării cerești” (Evrei 3.1) ascultă de această chemare. Ei iau în seamă atenționarea din Evrei 12.25: „Luați seama să nu Îl respingeți pe Cel care vorbește! Pentru că, dacă n-au scăpat aceia care L-au respins pe Cel care rostea cuvinte divine pe pământ (acelora, care aveau o chemare pământească), cu atât mai mult noi, care ne abatem de la Cel care vorbește *din ceruri!*” Chemarea este *din cer* și atrage *spre cer*. Fundamentul ei este, că Dumnezeu „a vorbit” (Evrei 1.2) din cer prin Fiul Său ca apostol (Evrei 3.1). Orientarea de viață a unor astfel de credincioși, care Îl cunosc și ascultă de El, nu mai este îndreptată spre pământ, ci în sus. Prin aceasta ei se deosebesc categoric de orientarea vieții izraeliților din timpul Vechiului Testament și a izraeliților din timpul Împărăției de o mie de ani viitoare, care într-adevăr au o chemare, însă nu o chemare „spre în sus” (Filipeni 3.14).³ Chemarea acestor credincioși este orientată spre pământ, spus concret, spre țara Canaan și spre binecuvântările acestei țări.

13.2. Chemarea cerească în contrast cu chemarea pământească

Ca „tovarăși ai chemării cerești” (Evrei 3.1) noi *suntem* cerești în ceea ce privește poziția noastră, chiar dacă în practică deseori eșuăm cu privire la *trăirea* cu adevărat cerească (compară cu 1 Corinteni 15.48). Dacă însă cunoaștem chemarea noastră și în același timp descoperim că Domnul ne dă putere, dacă ne adresăm Lui, atunci ne vom strădui să mergem spre cer ca credincioși cerești.

³ Este de la sine înțeles că ei se deosebesc foarte mult de orientarea de viață a oamenilor care nu sunt născuți din Dumnezeu, căci aceștia nu pot avea privirea îndreptată în sus.

Înălțarea la cer a Domnului Isus Hristos este premisa pentru „chemarea cerească” a noastră. Deoarece omul principal a fost creat pentru pământ (vezi § 12.1), o chemare cerească a fost posibilă abia după ce problema păcatului a fost rezolvată și Domnul Isus ca Om a dobândit dreptul să fie glorificat în cer. De aceea la începutul epistolei către Evrei se amintește categoric, că Domnul Isus, „după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate, S-a așezat la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3). În capitolul al doilea învățăm, că Acela, „care a fost făcut cu puțin mai prejos decât îngerii datorită morții pe care a suferit-o,” Îl vedem „încununat cu glorie și onoare” (Evrei 2.9) și că noi suntem legați cu El: „Pentru că și Cel care sfințește și cei sfințiți, toți sunt dintr-Unul; pentru aceasta, Lui nu-I este rușine să-i numească frați” (Evrei 2.11).

Chemarea pământească a izraeliților era îndreptată spre lucruri care erau în legătură cu pământul: spre locuința pământească a lui Dumnezeu, spre odihna în țară sub conducerea lui Mesia, spre preoția și jertfele, care mereu trebuiau aduse. Sperața legată de acestea este pur pământească: împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu date părinților. Evreii, care acum credeau în Domnul Isus ca Mesia al lor și de aceea aveau parte de „chemarea cerească”, nu mai aveau nimic a face cu acestea. De asemenea și credincioșii dintre națiuni, care de asemenea au parte de „chemarea cerească”, nici atunci și nici acum nu mai au nimic a face cu o chemare pământească. Pentru credincioșii evrei și de asemenea și pentru noi astăzi este valabil altceva decât este valabil pentru aceia care aparțin chemării pământești.

Desigur Avraam și unii credincioși au putut să privească peste umbra unei țări pământești, a unui Loc Preasfânt pământesc și a unei jertfe nedesăvârșite spre un Mântuitor care va veni (Ioan 8.56) și spre o țară cerească (Evrei 11.16). Cu toate acestea țara, la care au fost chemați părinții și izraeliții, era o țară pământească și sta în legătură cu Dumnezeu, care Își luase locuința în Cortul din pustie în Locul Preasfânt. În același fel iudeii credincioși din Împărăția păcii vor avea a face cu un Mesia care Se va arăta pe pământ și va domni pe tronul lui David. „Tovarășii chemării cerești” (Evrei 3.1) au dimpotrivă a face cu un Preot aflat în cer. Ei sunt nu numai „mădulare unii altora” (Efeseni 4.25), ci și „au parte de Hristos” (textual: tovarășii ai lui Hristos – Evrei 3.14).

Credincioșii chemării *pământești* și credincioșii chemării *cerești* au însă și binecuvântări comune, respectiv același fundament pentru binecuvântările lor (vezi Romani 3.25,26). Sângele Mielului a spălat păcatele ambelor grupe: ei toți au parte de ispășirea făcută prin jertfa trupului lui Isus Hristos făcută odată pentru totdeauna. Această realitate măreață este la fel de importantă pentru ambele grupe de credincioși, și ea este la fel de valabilă pentru toți credincioșii tuturor timpurilor, independent de faptul dacă acești credincioși au cunoscut-o sau nu în felul acesta. Credincioșilor din Vechiul Testament nu le era cunoscută această realitate, și cu toate acestea păcatele lor au fost ispășite (numai) prin sângele lui Hristos. Și alte binecuvântări, binecuvântările de natură pământească, sunt valabile pentru credincioșii celor două feluri de chemări: de exemplu căsnicia sau o viață lungă pe pământ, dacă copiii onorează pe părinții lor (Efeseni 6.2,3).

Faptul că ambele grupe au binecuvântări comune nu trebuie să amăgească la gândul că ei are avea parte de toate binecuvântările în aceeași măsură. Un astfel de gând este o cursă, care totdeauna ne trage spre cele pământești și nu în sus spre cele cerești. Prin aceasta chemarea și binecuvântarea credinciosului care are o chemare cerească ar fi degradată la nivelul celor pământești, fiind însoțită de toate consecințele legate de stilul de viață, de speranță și de închinare.

Să cunoști chemarea cerească înseamnă nu numai să crezi că cerul va fi cândva patria noastră. Ea înseamnă mai degrabă să înțelegi că Hristos a fost lepădat de pe pământ și acum Se află în cer. Chiar dacă păcatele noastre au fost iertate prin sângele Său, noi nu avem o legătură practică cu El, chiar dacă ne bucurăm de mântuirea noastră, dar gândirea noastră nu este orientată spre El în cer, ci spre binecuvântările pământești, spre închinarea exterioară⁴ și pacea pe pământ. Noi ne vom afla atunci, despărțiți de Hristos, ne vom afla pe pământ, unde domnește răul, și prin aceasta vom fi într-o stare mai joasă decât credincioșii de pe pământ din timpul Împărăției de o mie de ani, când Hristos va domni pe pământ, satan va fi legat și răul va fi ținut în frâu.

Când satan va fi legat, credinciosul din Împărăția păcii va savura fericit domnia lui Hristos peste toate. Însă astăzi Hristos nu a ocupat încă domnia Sa publică; El nu este prezent pe pământ, ci Se află în cer, unde Dumnezeu îl cheamă pe credincios. Credinciosul este tovarășul unui Hristos ceresc, pe drumul spre cer. Acest loc îi aparține deja acum, chiar dacă el trăiește încă pe pământ, și el are deja acum acces „la tronul harului” (Evrei 4.16) și în prezența lui Dumnezeu, care domnește înapoia perdelei.

Când dimpotrivă un creștin este tovarăș al lumii și drept urmare este legat cu ordinea lucrurilor de aici de pe pământ, cu politica ei sau cu religia ei după modelul serviciului divin iudaic (cu preoți pământești, cu un loc Preasfânt pământesc, și așa mai departe), el nu poate trăi solidaritatea lui cu Hristos, deoarece aceste stiluri de viață sunt total opuse unul altuia. Independent de poziția – culturală, socială, religioasă, de vârstă, și așa mai departe – în care se află credinciosul care are parte de chemarea cerească: ar trebui să se vadă că el aparține cerului, că cetățenia lui este în cer. Cât de des noi șchiopătăm de ambele părți, când pe de o parte vedem chemarea noastră cerească, dar pe de altă parte, de exemplu vrem să îmbunătățim lumea, ne îndreptăm privirea prea mult spre lucrurile trecătoare sau orientăm serviciul divin mai mult spre aspectele exterioare, ceea ce va îndepărta foarte repede privirea noastră de la Hristos aflat în cer.

---

⁴ De exemplu prin arderea de tămâie, liturghie sau muzică (prin aceasta nu ne referim la acompaniamentul moderat cu ajutorul pianului, ci la muzică pentru a „produce” închinare).

13.3 Credinciosul aflat pe drumul spre locul la care el a fost chemat

1 De aceea ... să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea, 2 privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței (Evrei 12.1,2).

Aici în epistola către Evrei tema chemării cerești are a face cu două poziții, în care credinciosul se poate afla: pe de o parte el se află *pe pământ* și merge spre cerul la care a fost chemat; pe de altă parte el se află *în Locul Preasfânt*, care este o imagine a cerului, respectiv a Locului Preasfânt ceresc (Evrei 9.23,24), ca să aducă adorare. Aceste două poziții diferite stau în legătură cu faptul că cerul ne este prezentat în această epistolă prin două modele diferite:

Mai întâi cerul ne este prezentat ca țara Canaan (Evrei 4.9-11). Noi vom fi introduși în această țară (Evrei capitolele 3 și 4) după ce noi în timpul vieții noastre aici pe pământ am străbătut pustia. Și astfel, noi alergăm „cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea, privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12.1,2), care a ajuns deja la țintă. Evreii erau deja pe acest drum spre cer, au îndurat „o mare luptă de suferințe” și „erau expuși ca priveriște prin insulte și necazuri”. Ei au „primit cu bucurie” răpirea bunurilor lor, deoarece știau că la țintă, în cer, la care au fost chemați, aveau „o avere mai bună și mai statornică” (Evrei 10.32-34). Pentru cineva care are o chemare pământească, răpirea bunurilor lui este o catastrofă, deoarece lui îi este luat obiectul chemării lui. Un credincios al chemării cerești dimpotrivă, poate suporta aceasta chiar „cu bucurie”, căci el știe, că prin aceasta el este mai mult desprins de pământ și îl face să privească la subiectul chemării sale. „Tovarășii chemării cerești” (Evrei 3.1) experimentează în mod deosebit prin participarea la astfel de suferințe, de care frații lor trebuie să aibă parte, ce înseamnă să fi legat unul cu altul: „... făcându-se părtași acelora care treceau astfel prin ele” (Evrei 10.33).

Credinciosul din Împărăția păcii trăiește pe pământ; el nu este unit cu Hristos; el nu a murit împreună cu Hristos; el este un om care trăiește în toate poruncile și orânduierile Legii. Israelitului *îi este scrisă Legea în inima și în mintea lui* chiar de Dumnezeu Însuși (Evrei 10.16). Prin aceasta el este capabil să facă ceea ce Dumnezeu a cerut de la omul în carne. Credinciosul chemării cerești are pe *Duhul lui Dumnezeu lucrând în el*, ca el să facă ce este plăcut lui Dumnezeu: „Dumnezeul păcii ... să vă desăvârșească în orice lucrare bună, ca să faceți voia Lui, lucrând în voi ceea ce este plăcut înaintea Lui, prin Isus Hristos, căruia fie gloria în vecii vecilor! Amin.” (Evrei 13.20,21) Chiar dacă aici Duhul lui Dumnezeu nu este amintit categoric, totuși noi știm din epistola către Romani 8.4,13 că acestea le lucrează Duhul lui Dumnezeu în noi. Căci Dumnezeu nu ne mai privește ca fiind „în carne”, ci „în Duhul”.

Drumul pe care un om ceresc merge prin credință pe pământ spre cer poate fi numai un drum al credinței, care se ridică mai presus de cele care se văd. Un astfel de drum ne este descris în Evrei 11. Scriitorul epistolei ne prezintă pentru aceasta pe eroii credinței din Vechiul Testament. Într-adevăr ei nu aveau o chemare cerească, dar ei trăiau o viață de credință și prin aceasta ne servesc cu atât mai mult ca modele. Dacă deja credincioșii, care nu aveau o chemare cerească așa cum avem noi, au trăit o viață de credință – „ca văzându-L pe Cel nevăzut” (Evrei 11.27) -, cu cât mai mult este necesară pentru noi o viață de credință, pentru

ca noi să trăim potrivit cu chemarea noastră cerească! Pe drumul acesta ne călăuzește „Marele Păstor al oilor” (Evrei 13.20; compară cu Ioan 10), pentru ca noi să ajungem la țintă. Deci Evrei 11 vrea să ne prezinte pe baza martorilor credinței nu chemarea cerească, ci viața lor trăită prin credință.

13.4 Credinciosul are acces în Locul Preasfânt

Astfel, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt (Evrei 10.19).

Deci pe de o parte cerul ne este prezentat simbolic prin țara Canaan. Pe de altă parte Locul Preasfânt pământesc este o imagine a Locului Preasfânt ceresc (Evrei 9.23,24), în care nouă ni s-a creat „o cale nouă și vie” prin sângele lui Isus (Evrei 10.19-22), pentru ca acolo noi să aducem adorare, „jertfe de laudă” (Evrei 13.15).

În Epistola către Evrei 9 vedem că cerul stă acum deschis pentru credinciosul chemării cerești, deoarece Hristos Însuși a intrat în cer, ca acum să Se arate înaintea lui Dumnezeu *pentru noi*. El reprezintă acolo interesele noastre, atâta timp cât noi vom fi pe pământ.

Epistola către Evrei capitolul 10 ne învață că credincioșii au fost făcuți prin jertfa lui Hristos așa de potriviți pentru cer, că ei deja acum pot intra în Duhul în Locul Preasfânt din cer, cu toate că ei se află încă trupește pe pământ. În felul acesta noi avem libertate deplină, „deplină îndrăzneală să intrăm în Locul Preasfânt”, în prezența directă a lui Dumnezeu Însuși” (versetul 19).

Cu toate că credinciosul chemării pământești, și la fel și creștinul, a fost curățit de păcatele lui numai prin sângele lui Hristos (Romani 3.25), totuși pentru el nu este valabil, că el poate intra înapoia perdelei. În Vechiul Testament perdeaua în Templu era o perdea de despărțire de Locul Preasfânt, care baricada drumul spre Sfânta Sfintelor. Și în Împărăția de o mie de ani este de asemenea o oarecare distanță: cu toate că nu va mai fi o perdea de despărțire, va fi totuși prezentă o ușă cu două canaturi pliante (Ezechiel 41.23,24; 44.9-16), chiar dacă canaturile sunt rotitoare (pentru ca ușa să se deschidă). Acesta este un indiciu referitor la „progresul” la care au ajuns credincioșii chemării pământești spre deosebire de credincioșii aflați sub Lege.

Pentru noi creștinii credincioși perdeaua este sfâșiată. Lucrarea lui Hristos a îndepărtat păcatul – cauza propriu-zisă a intrării închise – și a sfâșiat perdeaua. Acum creștinii credincioși au intrare directă în Sfânta Sfintelor. De aceea noi stăm pe un fundament cu totul nou. El se bazează pe faptul că prin jertfa lui Hristos păcatele noastre au fost pe deplin iertate și că nouă, celor sfințiți și „tovarăși ai chemării cerești” (Evrei 3.1), ne-a fost dată o curățire desăvârșită și suficientă pentru totdeauna și o iertare deplină, așa că noi am primit o mântuire veșnică.

Pe baza caracterului desăvârșit al lucrării lui Hristos noi suntem acum fără păcat în ochii lui Dumnezeu. Dovada justificării noastre constă în faptul că El „S-a așezat pentru totdeauna la

dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 10.12) și a intrat în adevăratul Loc Preasfânt, în cerul însuși. El șede acum acolo, deoarece El a înfăptuit lucrarea Lui și a satisfăcut pe deplin pe Dumnezeu – spre deosebire de marii preoți, care stăteau (în picioare) în Templu (Evrei 10.11), deoarece mereu trebuiau aduse jertfe. Răscumpărarea este așa de desăvârșită și orice vină este așa de deplin înlăturată că pe de o parte noi credincioșii „nu mai avem cunoștință de păcate” (Evrei 10.2) și pe de altă parte și Dumnezeu nu Își mai amintește de păcatele noastre. Păcatul nu mai poate niciodată să producă o despărțire între noi și Dumnezeu, nu mai poate niciodată zgudui poziția noastră înaintea lui *Dumnezeu*. Într-adevăr, păcatele, pe care noi le facem după întoarcerea noastră la Dumnezeu, pot prejudicia părtașia cu *Tatăl*. În acest caz avem nevoie de Hristos ca Mijlocitor (vezi 1 Ioan 2.1,2). Dar poziția noastră înaintea lui Dumnezeu, pe care El ne-a dăruit-o, în nici un caz nu va fi prejudiciată prin aceasta. Desigur aceste păcate sunt păcătuirii împotriva poziției în care ne-a adus Dumnezeu, și ele vor trage după sine disciplinări din partea lui Dumnezeu (Evrei 12.5,6). Dar slujba de Preot a lui Hristos, care ne este prezentată aici, nu are nimic a face cu păcatele noastre. El are alte două țeluri: ca Mare Preot la Dumnezeu Hristos este pe de o parte Garantul lucrării înfăptuite și siguranța iertării noastre, a răscumpărării noastre și a poziției noastre înaintea lui Dumnezeu și ne facilitează intrarea în Locul Preasfânt. Pe de altă parte Hristos ca Mare Preot ne ajută (Evrei 4.14-6), ca să nu păcătuim, și totodată are „milă cu slăbiciunile noastre” (Evrei 4.15).

Credincioșii din vechiul legământ aveau nevoie de un mijlocitor, și de asemenea și credincioșii din Împărăția păcii vor cunoaște iarăși un Mijlocitor (Ezechiel 43.19,27; 44.15,16). Credinciosul „chemării cerești” nu mai are nevoie de nici un mijlocitor aici pe pământ, care să intervină la Dumnezeu pentru el. El are a face cu „Marele Preot al mărturisirii noastre, Isus” (Evrei 3.1). Unde exercită astăzi acest Mare Preot slujba Sa? În cer, și nu pe pământ, căci „dacă ar fi pe pământ, nici n-ar fi preot” (Evrei 8.4), căci Domnul Isus nu este din seminția preotească a lui Levi.

Pentru ce conștiințele evreilor au fost curățite „de faptele moarte” (Evrei 6.1) ale unor servicii divine rituale? Evrei 9.14 răspunde la întrebare: „ca să slujească Dumnezeului celui viu”.⁵ Hristos ne-a creat drumul în Locul Preasfânt. De aceea pentru noi creștinii credincioși dintre iudei și dintre națiuni este valabil că noi putem practica serviciul divin fără „cunoștință de păcate” (Evrei 10.2), că noi „slujim plăcut lui Dumnezeu, cu respect și cu teamă evlavioasă” (Evrei 12.28) și Îi „aducem jertfe de laudă” (Evrei 13.15) pe altarul nostru (Evrei 13.10), care este Hristos Însuși, care sfințește aceste jertfe (Matei 23.19).

Dacă am înțeles corect aceasta nu ne vom osteni să construim un serviciu divin după modelul iudaismului.⁶

⁵ Aceasta înseamnă „să practici serviciul divin adorând”. În limba greacă este folosit aici același cuvânt (*latreuō*) ca și în Filipeni 3.3 și Evrei 10.2.

⁶ Exemplu pentru aceasta este orice serviciu divin care prin ritualuri exterioare vrea să dea naștere la adorare, care „funcționează” și fără nici o participare lăuntrică.

13.5 Nu a avut și Avraam o chemare cerească?

10... pentru că aștepta cetatea care are temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu. ... 13 În credință au murit toți aceștia, neprimind promisiunile, ci văzându-le de departe și salutându-le și mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. 14 Pentru că cei care spun unele ca acestea arată clar că ei caută o patrie. 15 Și, în adevăr, dacă și-ar fi amintit de aceea din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă; 16 dar acum doresc una mai bună, adică cerească; de aceea, Dumnezeu nu Se rușinează de ei, ca să fie numit Dumnezeul lor, pentru că le-a pregătit o cetate. (Evrei 11.10,13-16)

Întrebare: Se spune mereu că Avraam ar fi avut numai o chemare pământească. Cum se înțelege atunci Evrei 11.10,13-16, unde se spune totuși că și patriarhii ar fi căutat ceva mai bun, adică cele cerești? Și nu ne arată Ioan 8.56⁷, că Avraam a văzut ziua Domnului?

Răspuns: În chemarea lui Avraam prezentată în Geneza 12, Dumnezeu Și-a revendicat dreptul deosebit asupra lui Avraam. Prin aceasta El voia să-l conducă într-un domeniu nou de interes și binecuvântare, pe care El prin har l-a hotărât pentru el: Dumnezeu voia să-i dea un urmaș, o națiune mare și un nume mare. Avraam urma să fie binecuvântat de Dumnezeu și el însuși să devină o binecuvântare pentru alții. Dumnezeu va trata pe oameni după felul în care aceștia îl vor trata pe Avraam. În el va fi pregătită binecuvântare și pentru alți oameni de pe pământ. Această chemare însemna că Avraam va fi scos din tot ce îl înconjura și din toate relațiile în care trăia (vezi adnotarea a doua din § 1.4). Dumnezeu a lăsat lumea în seama ei însăși. El nu a vrut să îmbunătățească sau să înnoiască lumea, care era decăzută în idolatrie. În loc de aceasta El a ales o singură persoană pentru Sine Însuși, ca s-o binecuvânteze (Isaia 51.2).

O chemare este totdeauna legată cu o despărțire de cei care nu au fost chemați. Răspunsul la chemare este credința. La Avraam chemarea stătea evident numai în legătură cu pământul; chemarea din partea lui Dumnezeu nu depășea pământul. Cel mai mare cerc de influență al acestei chemări va avea efect asupra tuturor națiunilor: ele trebuiau să fie binecuvântate prin Avraam, respectiv prin urmașii lui. În Vechiul Testament nu citim nimic despre faptul că Avraam ar fi primit o altă chemare din partea lui Dumnezeu. Nici în Noul Testament, care în Faptele Apostolilor capitolul 7 ne relatează încă o dată despre istoria chemării lui Avraam, nu găsim nimic referitor la caracterul ceresc al chemării sale.

Dar dacă dimpotrivă cercetăm mai îndeaproape chemarea și apelul lui Dumnezeu adresat creștinilor, vom găsi exact opusul. În capitolul „Taina în epistola către Efeseni” (vezi § 10) ne preocupăm detaliat cu chemarea creștinilor. Noi am fost binecuvântați în Hristos „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești”, „aleși ... înainte de întemeierea lumii” – deci în afara a tot ce este pământesc – și chemați să fim „sfinți și fără pată înaintea Lui în dragoste” (Efeseni 1.3,4). În El am fost strămutați în locurile cerești (Efeseni 2.6). Chemarea noastră personală este legată cu Hristos în cer, cu o poziție în El, și ca Adunare (Biserică) suntem chemați să fim trupul lui Hristos.

⁷ „Avraam, tatăl vostru, a săltat de bucurie că va vedea ziua Mea și a văzut-o și s-a bucurat.”

Cu toate că noi nu citim că credincioșii din Vechiul Testament ar fi primit și o altă chemare, totuși *credința* lor a mers uneori mult mai departe de chemarea lor (pământească). Pentru ce Avraam a dorit ceva mai bun, adică ceva cerească? A avut el o viziune, că el va avea parte împreună cu noi de această *chemare* cerească? Nu, despre aceasta nu citim nimic în Sfânta Scriptură. Chemarea lui Avraam niciodată nu a fost schimbată; ea este valabilă și astăzi și odată în Împărăția de o mie de ani va obține toate țelurile. Însă aceasta nu înseamnă că Avraam (sau un oricare alt credincios al Vechiului Testament) nu ar fi putut avea parte de *binecuvântările* cerești (compară cu versetul 16). Noi creștinii credincioși, care avem parte de o *chemare* cerească, putem de asemenea să savurăm *binecuvântările pământești* (căsnicia, familia, casa, grădina, bunăstarea, sănătatea și așa mai departe); însă aceasta nu înseamnă că noi am avea și o *chemare* pământească. Turme mari, o familie mare și bunăstarea aparțin în Vechiul Testament – nu numai la izraeliții aflați sub Lege, ci deja la Avraam – binecuvântărilor pământești, care erau legate de chemarea pământească. Relația, pe care Dumnezeu o avea cu Avraam, era marcată de astfel de binecuvântări pământești, care erau semne ale bune plăceri a lui Dumnezeu.

Aceasta este astăzi altfel. Ca și creștinii credincioși noi nu putem – chiar dacă în unele cercuri se predică puțin altfel – avea „pretenții” la vreo binecuvântare pământească, deoarece noi nu avem o chemare pământească, ci una cerească. Dacă trecem cu vederea această diferență sau o uităm, atunci vom dori astfel de binecuvântări pământești și lipsa unor astfel de binecuvântări o vom interpreta probabil ca o nemulțumire a lui Dumnezeu față de noi, sau mai grav, ca lipsă a dragostei Lui pentru noi. Niciodată nu avem voie să punem buna plăcere a lui Dumnezeu față de noi în legătură cu binecuvântările în împrejurări pământești. Dacă apostolul Pavel ar fi făcut aceasta, atunci permanent el ar fi trebuit să deducă din aceasta că Dumnezeu nu ar fi fost cu el pe drumul său. Totdeauna trebuie să păstrăm înaintea ochilor, că dragostea lui Dumnezeu s-a arătat în dovada incomparabilă în darul Fiului Său (Romani 5.8) și că binecuvântările Sale potrivit făgăduinței Sale cuprind tot ce se află ca binecuvântări spirituale în locurile cerești. Cu toate acestea aici pe pământ probabil noi va trebui să luptăm și să ne împotrivim „până la sânge” împotriva păcatului decăderii de la Dumnezeu (Evrei 12.4).

Ca și credincioșii ai chemării cerești noi ar trebui să nu fim caracterizați de cele pământești – Hristos nu este pe pământ! Chiar și o povară, care nu are nimic a face cu păcatul, dar care ne poate împiedica să obținem țelul în cer, ar trebui s-o respingem (Evrei 12.1).⁸ Noi trăim aici pe pământ și suntem preocupați să fim ca Acela pe care oamenii L-au lepădat și să ne diferențiem de aceia care Îl resping. Deoarece păcatele noastre au fost iertate și prin aceasta am fost eliberați de teama de judecată și viitorul nostru după viața de pe pământ este asigurat în cer, totuși noi suntem în pericol să ne îndreptăm spre cele pământești și să așteptăm binecuvântarea lui Dumnezeu în legătură cu pământul. Dacă facem aceasta, atunci renunțăm tocmai la ceea ce ne deosebește de credincioșii care au o chemare pământească.

⁸ Sunt multe feluri de poveri: hobby; întreținerea de relații care nu duc la stimularea creșterii în credință; ore suplimentare la locul de muncă, pe care am putea să le evităm; activități sportive, care nu sunt necesare menținerii sănătății, și așa mai departe.

Dacă nu am înțeles corect învățătura referitoare la chemarea cerească sau poate chiar ne-am despărțit de ea, atunci în mod necesar aceasta va avea influențe asupra stilului nostru de umblare: vom fi slabi în mărturia pentru Domnul și cu privire la lumina pe care am primit-o din Cuvântul lui Dumnezeu, dar pe care am respins-o, și după împrejurări, de care n-am ținut seama, vom fi supuși disciplinării din partea lui Dumnezeu, Tatăl nostru (Evrei 12.5-11).

Desigur noi avem voie potrivit providenței lui Dumnezeu – unul mai mult, altul mai puțin – să savurăm binecuvântări asemenea lui Avraam, care au a face cu pământul, și le luăm cu toată precauția care se cuvine (vezi 1 Corinteni 7) cu mulțumire din mâna lui Dumnezeu. Însă aceste binecuvântări nu stau nicidecum în legătură cu chemarea noastră. Spre deosebire de izraeliți, noi ca și credincioși cerești nu avem nici o făgăduință și prin aceasta nici o pretenție la binecuvântări pământești, chiar dacă în zilele noastre învățătorii așa-numitei „evangelii a bunăstării” vestesc aceasta în anumite cercuri creștine. Prin aceasta ei înlocuiesc prin învățătura lor chemarea cerească cu chemarea pământească – o construire periculoasă folosind lemn, fân și paie (1 Corinteni 3.12).

Reciproc, și Avraam poate în același fel să aibă parte de binecuvântările cerești – cu toate că acestea nu ajung la dimensiunea binecuvântărilor noastre cerești⁹ – și cu toate acestea avea o chemare pământească. Avraam a primit o făgăduință în legătură cu pământul, și evident el a trebuit să își dea seama că făgăduința nu se va împli pe deplin în timpul vieții lui; el va rămâne un străin în țara făgăduinței (vezi Geneza 15.13). El a văzut că posedarea țării făgăduinței și prin aceasta o cetate stătătoare, „ale cărei temelii, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11.10) era într-un viitor îndepărtat – totul în jurul lui era trecător, și el însuși era un străin în țara făgăduinței. Avraam a umblat ca „prieten al lui Dumnezeu” (Iacov 2.23; compară cu 2 Cronici 20.7) așa de aproape de Dumnezeu, că el a putut vedea „de departe” gândurile lui Dumnezeu referitoare la cetatea viitoare (Evrei 11.13). Motivul pentru care el aștepta această cetate consta probabil în aceea că el a văzut „pe Dumnezeul slavei” (Faptele Apostolilor 7.2). Această glorie a lui Dumnezeu văzută și trăită l-a făcut să privească peste cele pământești și să vadă Ierusalimul ceresc (Evrei 12.22,23): capitala harului, la care vor avea acces toți credincioșii tuturor timpurilor care au murit (Evrei 11.16).

- Avraam a avut încredere, că Dumnezeu a pregătit ceva pentru el în cer, chiar dacă pe pământ el nu va obține făgăduințele.
- El a nădăjduit că va primi de la Dumnezeu ceva care va fi de nezguduit și neschimbabil și va avea temelii tari, chiar dacă pe pământ el era un pelerin cu un cort, unul, care nu avea o locuință stătătoare, ci unul care astăzi monta cortul lui iar mâine îl demonta.
- El a crezut că Dumnezeu va avea o cetate pentru el, în care el nu va mai fi singur, chiar dacă pe pământ el a trebuit să meargă singur pe drumul lui (Isaia 51.2; Ezechiel 33.24).
- El s-a încrezut, că Dumnezeu va avea o cetate în care totul va fi în armonie cu El, chiar dacă cetățile, pe care Avraam le cunoștea, erau un monument al răului – Babel

⁹ Să ne gândim de exemplu la pecetluirea cu Duhul Sfânt (Efeseni 1.13).

era o cetate, al cărei ziditor era omul, ca să-și facă un nume (Geneza 11.4), și Sodoma era cetatea în care omul s-a stricat moral în modul cel mai îngrozitor.

Fără îndoială „chemarea cerească” dă naștere și astăzi la noi la „pribegie”, asemenea lui Avraam (Geneza 17.8), sau cel puțin ar trebui să dea naștere. Dar aceasta nu dovedește în nici un caz că o astfel de chemare cerească, așa cum noi o cunoaștem și o avem *astăzi*, era cunoscută și a fost trăită *atunci*. Pribegia în sine însuși nu este dependentă de o „chemare cerească”; și Avraam cu o chemare pământească era un străin în țara pe care Dumnezeu i-a făgăduit-o.

Ca toți ceilalți morți din Vechiul Testament care au avut credință, și Avraam va domni *din cer*, ca părtaș al primei învieri, cu Hristos în timpul Împărăției de o mie de ani viitoare (vezi § 20). Acești credincioși vor trăi într-adevăr Împărăția de o mie de ani fiind în cer, însă aceasta nu înseamnă că ei aveau o *chemare cerească*. Nu numai credincioșii care aparțin Adunării (Bisericii) vor avea parte din cer de Împărăția de o mie de ani. În cei 24 de bătrâni din cartea Apocalipsa vedem în afară de credincioșii care aparțin Adunării și alți credincioși, care vor domni împreună cu Hristos o mie de ani (Apocalipsa 4.4,10; 5.8; 11.16; 19.4; vezi referitor la această temă § 20.5).

Dumnezeu cunoaște nu numai *o singură* familie de credincioși în cer, ci *multe* familii (vezi § 10.5.10). Hristos trebuie nu numai să fie Cap peste tot ce este *pe pământ*, ci să fie Cap și peste tot ce este *în cer*. Dumnezeu dorește să Se glorifice prin Domnul Isus atât în sferile cerești cât și în sferile pământești (Efeseni 1.10). În timpul Împărăției păcii vor exista grupe diferite de credincioși („familii”; vezi Efeseni 3.15), atât în cer cât și pe pământ. Fiecare grupă sau familie va ocupa locul ei propriu și parțial va savura și binecuvântările ei specifice (vezi § 10.5.10).¹⁰

În evanghelia după Matei 8.11 se spune: „Dar vă spun că vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam și Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor.” Venirea din răsărit și apus dintre toate națiunile pământului are loc astăzi în Împărăția cerurilor în forma ei ascunsă. Primul exemplu pentru acest fapt îl vedem în centurionul al cărui rob a fost vindecat de Domnul Isus (Matei 8.5-13) și care a venit din vest din națiunea romană. Șederea la masă va avea loc în sfera cerească a Împărăției de o mie de ani și nu literalmente pe pământ.

Urmașii lui Avraam dimpotrivă, care după Necazul cel mare vor intra fiind în viață în Împărăția de o mie de ani, precum și toți aceia care se vor naște în această Împărăție, vor avea literalmente parte de binecuvântarea care a fost dată lui Avraam (pentru pământ). Așa cum noi astăzi ne bucurăm de binecuvântările *spirituale* din locurile cerești (Efeseni 1.3), așa vor avea dreptul oamenii să se bucure atunci de binecuvântările *pământești*. Avraam și toți credincioșii Vechiului Testament vor trăi Împărăția de o mie de ani fiind în cer. Binecuvântarea cerului va

¹⁰ De altfel în făgăduința dată lui Avraam găsim o aluzie la sfinții din cer și la sfinții de pe pământ: urmașii lui trebuie să fie „ca pulberea pământului” (Geneza 13.16), ceea ce amintește de sfinții pământești, și ca *stelele cerului* (Geneza 15.5), ceea ce ne face să gândim la sfinții cerești.

fi adusă lui Israel pe pământ, și Israel va duce binecuvântarea din centrul de la Ierusalim la națiuni.

Noi nu avem voie să facem depărtarea dintre sfera cerească și cea pământească prea mare; ambele sunt strâns legate între ele. Aceasta ne este sugerată de exemplu prin scara lui Iacov (Geneza 28.11,12) și îngerii lui Dumnezeu, „urcând și coborând peste Fiul Omului” (Ioan 1.51). Cât de aproape este sfera cerească vedem și pe muntele transfigurării. Pentru un moment scurt Dumnezeu a dat la o parte voalul, și cei trei ucenici (Petru, Ioan și Iacov) au avut privilegiul să vadă gloria Fiului Omului, pe care El o va avea odată vizibilă pentru toți în timpul Împărăției Sale (2 Petru 1.16-18).

Dar nu a avut totuși Avraam și o chemare cerească? Noi trebuie să diferențiem clar *binecuvântările* cerești de *chemarea* cerească. Potrivit cu Evrei 11, *chemarea* lui Avraam nu a fost extinsă la o chemare cerească, ci el *aștepta binecuvântări* într-o patrie cerească. Este însă o concluzie greșită să presupui că făgăduințele date patriarhilor ar fi acum anulate prin aceasta. Evrei 11.39,40 spune foarte clar, că ei „nu au primit făgăduința”. Ei așteaptă după ea până la înviere. Dumnezeu avea încă ceva mai bun; pentru perioada intermediară El „a prevăzut ceva mai bun pentru noi”, și nouă nu numai ne-a dat *făgăduințe* mai bune, ci și împlinirea lor în Hristos: El ne-a făcut adoratori, care „*odată* curățiți nu mai au nici o cunoștință de păcate” (Evrei 10.2), și El ne-a chemat să intrăm cu „îndrăzneală în Locul Preasfânt”, „pe calea cea nouă și vie”, pe care El a pregătit-o pentru noi (Evrei 10.19,20). Toate aceste binecuvântări nu existau pentru Avraam în chemarea lui pământească; ele sunt dimpotrivă caracteristica chemării cerești.

13.6 Cetatea care are temelii, și Ierusalimul ceresc

Întrebare: Este „cetatea, care are temelii” (Evrei 11.10) noul Ierusalim din Apocalipsa 21?

Răspuns: În cartea Apocalipsa și în epistola către Galateni și cea către Evrei sunt diferite expresii pentru o cetate care stă în legătură cu cerul:

1. Ierusalimul nou (Apocalipsa 3.12; 21.2)
2. Cetatea sfântă, Ierusalimul (Apocalipsa 21.10)
3. Cetatea, care are temelii (Evrei 11.10)
4. Cetatea Dumnezeului cel viu (Evrei 12.22)
5. Ierusalimul ceresc (Evrei 12.22)
6. Ierusalimul de sus (Galateni 4.26).

Aceste expresii nu sunt sinonime pentru același subiect. Noi trebuie să cercetăm despre ce este vorba în fiecare context.

1. În Apocalipsa 3.12¹¹ citim despre plata celor învingători, care stă în legătură cu *Ierusalimul nou* din starea veșnică. Credincioșia învingătorilor, care și astăzi poartă însușirile Filadelfiei, nu va fi uitată în veșnicie. „Ierusalimul nou” din Apocalipsa 21.2 ne amintește că Adunarea (Biserica) nici în starea veșnică nu va pierde partea ei deosebită. Ea va avea onoarea să fie ca „cetate sfântă” o entitate sfântă, ordonată și creată de Dumnezeu. Potrivit cu Apocalipsa 21.9 prin cetatea sfântă, Ierusalimul, este vorba de Adunare (Biserică). Ca Mireasă a lui Hristos ea va deține în toată veșnicia un „rol special” ca cort al lui Dumnezeu la oameni. Ceilalți sfinți, care în timpul Împărăției de o mie de ani se vor afla în cer, nu aparțin acestei mirese, dar fără îndoială aparțin acelor care au intrare în această cetate. Acești sfinți sunt văzuți în Apocalipsa 19 ca invitați despărțiți de mireasă.

Cetatea sfântă este numită „*noul Ierusalim*”, în descrierea stării veșnice, iar în descrierea Împărăției de o mie de ani este numită numai „Ierusalim”. Poziția de frunte a lui Israel pe pământ între națiuni în timpul Împărăției de o mie de ani este încă vizibilă în privirea porților din zidurile cetății (Apocalipsa 21.12). Însă din Scriptură nu se poate deduce dacă această poziție de frunte a lui Israel va exista și în starea veșnică, sau va avea vreo însemnătate, când oamenii nu vor mai trebui să sufere sub urmările păcatului – printre altele ale despărțirii oamenilor în națiuni.¹²

2. În Apocalipsa 21.10, unde citim despre *cetatea sfântă Ierusalim*, nu avem a face cu starea veșnică, ca în Apocalipsa 21.2. Într-un fel de privire retrospectivă vedem o descriere a gloriei cetății sfinte Ierusalim, a Adunării, pe care ea o va reflecta în timpul Împărăției de o mie de ani și ce misiune va avea ea. Cetatea este văzută împodobită cu pietre prețioase, care sunt un indiciu cu privire la gloria ei. Cele douăsprezece porți ale ei arată că spre cele douăsprezece seminții ale lui Israel va curge binecuvântare cerească (Apocalipsa 21.12).
3. 4./5. *Cetatea, care are temelii* (Evrei 11.10), și *cetatea Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc* (Evrei 12.22) nu au a face direct cu Ierusalimul ceresc din Apocalipsa, cu Biserica, și anume din următoarele motive: Avraam nu putea avea speranțe cu privire la Adunare, deoarece în primul rând ea era ascunsă „în Dumnezeu” în timpul Vechiului Testament (Efeseni 3.9), și în al doilea rând pentru că ea este văzută despărțită de „adunarea celor întâi născuți” (Evrei 12.22). Speranța lui era orientată spre o entitate creată de Dumnezeu, care va fi caracterizată prin invariabilitate și caracter nepieritor și prin viața lui Dumnezeu.

¹¹ „Pe învingător îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie pe el Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului meu, noul Ierusalim, care coboară din cer, de la Dumnezeul meu, și Numele Meu cel nou.”

¹² Dumnezeu a despărțit pe oameni în națiuni, ca urmare a păcatului (Geneza 11.1-9); abia după construirea turnului la Babel au luat naștere diferitele popoare prin încurcarea limbilor. Deoarece în starea veșnică nu se va mai aduce aminte de păcat și de aceea nu vor mai fi urmările păcatului, oamenii nu vor mai fi despărțiți în națiuni: „... marea nu mai este” (Apocalipsa 21.1). În mod deosebit marea, care este un simbol al națiunilor, a despărțit totdeauna popoarele unele de altele.

Și speranța noastră toată este îndreptată spre „cele de sus” (Coloseni 3.1,2). Noi nu căutăm, așa cum nici Avraam odinioară nu a căutat, o cetate stătătoare aici pe pământ, căci noi nu suntem din lumea aceasta și nu avem o chemare pământescă. Dar Ierusalimul *ceresc*, cetatea, care are temelii, ne amintește că Dumnezeu a pregătit pentru noi *în cer* ceva care rămâne, spre care noi putem privi deja acum. Ierusalimul *ceresc* în epistola către Evrei este pus în mod deosebit față în față cu Ierusalimul pământesc, așa cum cetatea care are temelii este pusă față în față cu cortul de pelerinaj al patriarhilor.

6. În final găsim în epistola către Galateni 4.26 încă o referire la *Ierusalimul de sus*. Aici este vorba în context de Hagar în legătură cu Sinai și cu Ierusalimul de atunci respectiv de astăzi și de Sara în legătură cu Ierusalimul de sus. Noi ca creștini trebuie să ne decidem dacă vrem să stăm sub robia Legii de pe Sinai sau dacă vrem să ne punem de partea Sarei, care este un simbol al libertății și prin aceasta corespunde „Ierusalimului de sus”. Acest Ierusalim are patria sa „sus” în cer. Sistemul harului stă în contrast cu sistemul Legii și dă naștere la toți credincioșii tuturor timpurilor și le dă forma potrivit ființei lui: el este „mama” lor (Galateni 4.26b). Sunt binecuvântări și privilegii, care sunt comune pentru toți credincioșii tuturor timpurilor: toți credincioșii au devenit salvați prin har; ei sunt monumente ale harului în viața lor, sunt socotiți drepti prin credință și au primit iertarea păcatelor exclusiv prin sângele vărsat al Domnului. Toți credincioșii trăiesc în încrederea în același Dumnezeu.

Ici și acolo sunt unele deosebiri în folosirea expresiei. Noi trebuie totdeauna să ținem seama exact de context, ca să înțelegem corect înțelesul.¹³

13.7 **Aparțin credincioșii din Vechiul Testament Adunării?**

39 Și toți aceștia, primind mărturie prin credință, n-au primit promisiunea, **40** Dumnezeu având în vedere ceva mai bun pentru noi, ca ei să nu fie făcuți desăvârșiți fără noi. (Evrei 11.39,40)

Întrebare: Potrivit cu Evrei 11.39,40 nu aparțin credincioșii din Vechiul Testament Adunării?

Răspuns: Dacă studiem locul acesta în contextul în care se află, constatăm că în general evreii sunt solicitați să reziste și să rămână pe poziție. Ei erau prizonieri și erau în pericol să cedeze. Focul prigoanei le-a devenit parțial prea fierbinte (vezi Evrei 10.32-34). În Evrei 11 le sunt prezentați eroii credinței din Vechiul Testament. Ei sunt încurajați, ca de asemenea să persevereze, prin aceea că privesc la acești martori și privesc „ocara lui Hristos” ca bogăție (Evrei 11.26). La începutul capitolului 12 evreilor li se îndreaptă atenția spre Hristos. Chiar dacă toți eroii credinței erau martori excelenți și „au primit mărturie prin credință” de la

¹³ Aceasta este valabil pentru multe alte expresii din Cuvântul lui Dumnezeu, de exemplu cu privire la *Lege*, la *legământul veșnic*, *Evanghelie* etc. Totdeauna depinde de contextul în care se află cuvântul.

Dumnezeu (versetul 39), totuși numai despre Hristos se putea spune ca fiind singurul „Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței” (Evrei 12.2). El este singurul care a ajuns la țintă în glorie și acum șade la dreapta Tatălui. El este Întâiul înviat dintre morți și ca Om a îmbrăcat neputrezirea și nemurirea (vezi 1 Corinteni 15.53).

În versetele 39 și 40 le este explicat evreilor, că acești martori nu puteau fi făcuți desăvârșiți, „deoarece Dumnezeu a avut în vedere ceva mai bun pentru noi” (versetul 40a). Mai întâi trebuia să Se nască Hristos (Evrei 9.26), după aceea „Inițiatorul și Desăvârșitorul credinței” trebuia răstignit, „pentru bucuria pusă înaintea Lui” să rabde crucea și să învieze (Evrei 12.2). Abia după aceea putea fi constituită „Adunarea celor întâi-născuți” (Evrei 12.23). În Împărăția de o mie de ani Dumnezeu Se va glorifica în Hristos în același timp în două sfere: în sfera pământescă cu centrul la Ierusalimul pământesc și în sfera cerească cu centrul în Adunare. Hristos va fi în același timp Cap peste „cele din ceruri și cele de pe pământ” (Efeseni 1.10). Din acest motiv credincioșii Vechiului Testament vor fi făcuți desăvârșiți abia la revenirea Domnului pentru Adunare, și nu deja mai înainte. Acest a-face-desăvârșit va avea loc la înviere, potrivit cu 1 Tesaloniceni 4.15 și versetele următoare: atunci vor fi aduși la viață atât credincioșii Vechiului Testament cât și aceia care au adormit în timpul harului, deoarece la înviere este vorba de „învierea celor drepti” (Luca 14.14) – a *tuturor* dreptilor – și nu de o anumită grupă deosebită. Aceste două grupe, împreună cu credincioșii vii răpiți vor intra în domeniul ceresc al Împărăției păcii (vezi § 17.8), și anume în forma, că ei vor domni *din cer* împreună cu Hristos. Atunci și pentru credincioșii Vechiului Testament se vor împlini toate făgăduințele, căci făgăduințele lor sunt legate în mod deosebit cu Hristos și revenirea Sa și instaurarea Împărăției păcii: „învierea mai bună” (Evrei 11.35); revenirea lui Hristos (Evrei 9.28; 10.37); „veacul viitor” (Evrei 6.5); „lumea locuită care va veni” (Evrei 2.5); „bunurile viitoare” (Evrei 9.11; 10.1). Numai în legătură cu Hristos și prin Hristos pot fi împlinite aceste făgăduințe – făgăduințe, care au fost date deja izraeliților în Vechiul Testament, dar pe care ei nu le vor primi „fără noi” (versetul 40b).

Credincioșii evrei sunt solicitați în capitolul 10.36 să aibă răbdare, ca din aceasta să primească „făgăduința”: „o mare răsplătire”, moștenirea veșnică și mântuirea deplină în viitor (Evrei 10.35, compară cu 9.28). Și aceste făgăduințe vor fi împlinite în Împărăția de o mie de ani. Plata noastră va fi în funcție de mărimea responsabilității care ne va fi încredințată în această Împărăție. Cei din vechime nu trebuie să primească ce le-a fost făgăduit fără credincioșii din timpul Adunării. De aceea ei nu trebuie „făcuți desăvârșiți fără noi” (versetul 40). Ei vor fi făcuți desăvârșiți când noi vom primi în măsură deplină în slavă „ce este mai bun”. Așa cum Evrei 12.23 diferențiază „Adunarea celor întâi-născuți, înscriși în ceruri (Biserica)” de grupa „duhurile celor drepti, făcuți desăvârșiți (credincioșii Vechiului Testament)”, tot așa și în viitor va fi această diferență. Căci Adunarea (Biserica) va ocupa o poziție cu totul deosebită atât în Împărăția de o mie de ani, cât și în starea veșnică, ea are „ce este mai bun” și față de ceilalți sfinți cerești.

Deci versetele 39 și 40 nu spun nicidecum că credincioșii Vechiului Testament pot fi socotiți acum ca făcând parte din Adunare. Pe baza acestor locuri unii comentatori vor să dovedească

că credincioșii din Vechiul Testament fac acum parte din Trupul lui Hristos.¹⁴ Alți la rândul lor afirmă, că noi creștinii am fi Israelul adevărat sau am devenit „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6.16; vezi și § 22.12).¹⁵ Dar Scriptura nu spune nici că credincioșii Vechiului Testament au fost luați în Adunare (Biserică), și nici că Adunarea (Biserica) a devenit adevăratul „Israel al lui Dumnezeu”. Ea mărturisește numai că credincioșii Vechiului Testament nu trebuiau „făcuți desăvârșiți fără noi” (versetul 40). Pavel arată clar în 1 Tesaloniceni 4.16,17 că toți cei care au murit în Hristos vor învia – aceasta este a doua fază a învierii celor drepti (prima fază a fost Hristos Însuși cu mai mult de 1900 de ani în urmă), când și toți cei drepti din Vechiul Testament vor învia (vezi § 20). Dacă ei „nu sunt făcuți desăvârșiți fără noi”, atunci în orice caz vor fi făcuți *cu* noi. Noi îi găsim în cartea Apocalipsa printre cei 24 de bătrâni.

Evrei 11.39 nu spune nimic despre diferențe în chemare, arată însă clar, că există diferențe. Căci partea noastră va fi o parte mai bună. Această diferență o vedem și în evanghelia după Matei 11.11: „Adevărat vă spun că, între cei născuți din femei, nu s-a ridicat unul mai mare decât Ioan Botezătorul; dar cel mai mic în Împărăția cerurilor este mai mare decât el.” De unde vine această diferență? Ea vine din chemările diferite. Ioan a murit înainte de Rusalii ca unul care aparținea legământului vechi; de aceea el nu avea nici o parte la chemarea Adunării.

Ce este mai bun are un aspect deja în timpul de acum. Pentru credincioșii evrei – și aceasta este valabil în același fel și pentru noi – ce este mai bun erau în mod deosebit acele lucruri de care cei din vechime nu aveau parte: privirea prin credință la un Om glorificat în cer, cunoașterea unei conștiințe curățite și intrarea liberă în Locul Preasfânt ceresc înapoia perdelei. Acest „mai bun” ni-l arată epistola către Evrei. Alte epistole din Noul Testament ne arată mult mai mult, ca de exemplu locuirea Duhului Sfânt în credincios și pecetluirea lui cu Duhul Sfânt, precum și binecuvântările noastre comune ca trup al lui Hristos. Avraam nu putea spune: eu sunt unit prin Duhul Sfânt cu un Om în cer. – El nu cunoștea nimic din faptul că credinciosul este „în Hristos” și Hristos este „în noi”.

Deci din aceste versete nu putem deduce că credincioșii Vechiului Testament aparțin Adunării. Ele spun numai că acești credincioși nu vor fi făcuți desăvârșiți înainte de timp, înainte ca *ce este mai bun pentru noi* să fie revelat. Scriptura nu spune nimic, că toți credincioșii din toate epocile au aceleași făgăduințe și aceleași chemări sau că ei ar ocupa aceeași poziție înaintea lui Dumnezeu. Potrivit cu Efeseni 3.15 însă „*fiecare familie* din cer” este numită după Tatăl, și ele toate au comun, că în cele din urmă ele pot fi binecuvântate numai printr-o singură făgăduință în Hristos și prin Hristos, prin Cel care va veni (Evrei 10.36,37).

¹⁴ Compară D. M. Lloyd-Jones, *Gott der Heilige Geist*, Friedberg (3L Verlag) 2001, pag. 52.

¹⁵ Compară R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 53-56.